

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618203120
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5618203120.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: C. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX Q. I., právne zastúpený JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom, so sídlom Ul. X. K. XXX, XXX XX Q. K., proti žalovanému: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s., so sídlom Želetavská 1525/1, 14 092 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČ: 649 48 242, konajúca prostredníctvom UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, právne zastúpený spoločnosťou Nosko & Partners s. r. o., so sídlom Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 860 107, o určení, že žalovaná nemá právo na predčasné splatenie pohľadávky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 11C/28/2018-225 zo dňa 22. októbra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 11C/28/2018-225 zo dňa 22. októbra 2019 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že žalovaný nemá právo na predčasné splatenie úveru zo Zmluvy o úvere č. EZY-MRL-00116377-2010-MAR2-IU zo dňa 07.10.2010 na základe výzvy žalovaného zo dňa 10.05.2018 (výrok I.). Zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu 08. 11. 2018 sa žalobca domáhal určenia, že žalovaná nemá právo na predčasné splatenie úveru zo zmluvy o úvere č. EZY-MRL-00116377-2010-MAR2-IU zo dňa 07.10.2010, na základe výzvy žalovaného zo dňa 22.02.2018. Po pripustení zmeny žaloby na pojednávaní konanom dňa 22.10.2019 sa žalobca domáhal určenia, že žalovaná nemá právo na predčasné splatenie úveru zo zmluvy o úvere č. EZY-MRL-00116377-2010-MAR2-IU zo dňa 07.10.2010, na základe výzvy žalovaného zo dňa 10.05.2018.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd preukázané, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom bola dňa 07.10.2010 uzatvorená zmluva o úvere č. EZY-MRL-00116377-2010-MAR2-IU (ďalej aj „zmluva“, „úverová zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi hypotekárny úver vo výške 77.000,00 Eur. V ten istý deň žalovaná ako záložný veriteľ s tretími osobami ako záložcami uzatvoril zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. EZY-MRL-00116377-2010-MAR2-IU/A na zabezpečenie pohľadávky záložného veriteľa, ktorá vznikla z vyššie uvedenej úverovej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu. Podľa čl. II. ods. 1. predmetnej zmluvy o zriadení záložného práva na zabezpečenie pohľadávky žalovanej bolo zriadené záložné právo na nehnuteľnosti - byte č. 7, na 4. poschodí vo vchode

Dopravná 27 bytového domu súpisné č. XXXX, postaveného na pozemkoch parcely registra KN-C č. 4784/38, KN-C č. 4784/39 a KN-C č. 4784/40 s príslušenstvom, spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu vo veľkosti 8932/215487, spoluvlastníckemu podielu vo veľkosti 8932/215487 na pozemkoch parcely registra KN-C č. 4784/38, zastavané plochy a nádvoria o výmere 300 m², parcela registra KN-C č. 4784/39, zastavané plochy a nádvoria o výmere 278 m² a parcela registra KN-C č. 4784/40 o výmere 301 m², spoluvlastníckemu podielu č. 8-950 v suteréne, vo vchode Dopravná 27, bytového domu vo veľkosti 1/24. Okresný súd sa oboznámil z obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10Csp/77/2016, v rámci ktorého súd rozsudkom medzi totožnými sporovými stranami v rovnakom postavení ako v tomto konaní určil, že žalovaný nemá právo na predčasné splatenie úveru zo zmluvy o úvere č. EZY-MRL-00116377-2010-MAR2-IU na základe oznámenia žalovanej o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 06.09.2016 z dôvodu existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky spôsobujúcej nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Výzvou na úhradu záväzku zo dňa 25.01.2018 žalovaná upozornila žalobcu, že neuhradil pätnásť splátok úveru splatných v období od 19.11.2016, pričom eviduje nezaplatenú splatnú pohľadávku v celkovej výške 6.195,45 Eur. Na základe uvedeného žalovaná vyzvala žalobcu, aby v lehote najneskôr piatich dní odo dňa doručenia predmetnej výzvy uhradil dlžnú sumu na inkasný účet žalobcu a naďalej pokračoval v riadnej úhrade splátok úveru. Zároveň žalovaná upozornila žalobcu, že ak v stanovenej päťdňovej lehote dlžnú sumu neuhradí, žalovaná (banka) bude požadovať zaplatenie celého zostatku úveru spolu s príslušenstvom aj pred časom dohodnutým v zmluve o úvere. V odpovedi na výzvu na úhradu záväzku zo dňa 16.02.2018 žalobca nepoprel, že splátky úveru v uvedenom rozsahu neuhradil, avšak nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že je v omeškaní, nakoľko po celú dobu bol pripravený úver riadne splácať, ale banka od neho riadne ponúknuté plnenie neprijala. Zároveň požiadala, aby dlžné splátky úveru spolu s úrokom boli rozložené do budúcich splátok, a to na celé zvyšné obdobie platnosti úverovej zmluvy. Nakoľko žalobca nemohol splátky úveru uhrádzať spôsobom, ktorým ich obvykle uhrádzal, úroky z omeškania odmietol banke (žalovanej) uhradiť. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 22.02.2018 poukázala na to, že podľa čl. III. bod 9. zmluvy o úvere bol dohodnutý spôsob splácania v platobný deň inkasom z účtu. Tento zmluvne dohodnutý spôsob splácania bol žalovanou plne rešpektovaný a dodržiavaný, splátky boli inkasované z inkasného účtu v zmysle zmluvy o úvere. Zároveň poukázal na povinnosť žalobcu mať dostatočne vysoký zostatok peňažných prostriedkov na zaplatenie splátky. Nakoľko dňa 12.05.2016 došlo k blokácii prostriedkov na inkasnom účte v dôsledku exekučného konania, nebolo možné pokračovať v splácaní úveru zmluvne dohodnutým spôsobom. Žalovaná ďalej uviedla, že potom, ako súd rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10Csp/77/2016 zo dňa 24. 11. 2017 určil, že žalovaná nemá právo na predčasné splatenie úveru, výzvou zo dňa 25.01.2018 banka poskytla žalobcovi ďalšiu dodatočnú lehotu na splnenie záväzkov zo zmluvy, pričom medzičasom nastala splatnosť ďalších dvoch splátok úveru, ktoré neboli ani len čiastočne uhradené. Žalovaná opätovne upozornila žalobcu, že je v omeškaní s úhradou šestnástich splátok v celkovej výške 6.622,99 Eur, ktoré ho vyzvala zaplatiť v lehote do piatich dní na inkasný účet, inak pristúpi k mimoriadnej splatnosti úveru. Oznámením zo dňa 10.05.2018 žalovaná oznámila žalobcovi, že dôjde k predčasnej splatnosti úveru, nakoľko žalobca neuhradil osemnásť splátok splatných od 19.11.2016. Z oznámenia vyplýva, že žalovaná vyhlási mimoriadnu splatnosť celého zostatku ku dňu 21.05.2018, pričom zostatok celého úveru k tomuto dátumu nepresiahne sumu 60.798,53 Eur. Zároveň uviedla, že žalobca môže zabrániť vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, ak do jej vyhlásenia uhradí splatný záväzok zo zmluvy o úvere. Oznámením zo dňa 05.06.2018 žalovaná oznámila žalobcovi začiatok výkonu záložného práva.

4. Posúdením všetkých skutkových okolností sporu známych na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd považoval podanú žalobu za dôvodnú. Žalovaná už v minulosti oznámila žalobcovi, že z dôvodu prebiehajúceho exekučného konania využíva svoje oprávnenie na zaplatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom, zosplatením úveru ku dňu 09.06.2016. Žalovaná svoje oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru odvodzovala z čl. 9. bod 2. písm. d) bod 2. Obchodných podmienok, podľa ktorého dôvodom mimoriadnej splatnosti úveru, na základe ktorého sa istina úveru s príslušenstvom stávajú splatné oznámením banky dlžníkovi je nepriaznivý stav právnych, majetkových pomerov na strane dlžníka a to ak proti dlžníkovi je akýmkoľvek jeho veriteľom začatý súdny spor alebo podobné konanie o zaplatenie zmluvného alebo mimozmluvného záväzku v sume, ktorej jednorazové zaplatenie ohrozuje plnenie záväzku dlžníka voči banke alebo ak existuje exekučný titul zaväzujúci dlžníka na takúto sumu alebo bol proti dlžníkovi podaný návrh na začatie exekúcie na vymoženie takejto pohľadávky, alebo ak bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka alebo návrh na reštrukturalizáciu alebo ak existujú podmienky na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. V konaní

vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš medzi rovnakými sporovými stranami pod sp. zn. 10Csp/77/2016 súd prejudiciálne posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku dojednanú v čl. 10 ods. 5 písm. c) bod 2 Obchodných podmienok, nakoľko je neprijateľné, aby žalovanej v prípade existencie akejkoľvek bližšie neurčenej, nešpecifikovanej a nekonkretizovanej pohľadávky, najmä s dôrazom na prípadnú vymáhateľnosť pohľadávky, keďže postačuje, ak je akymkoľvek veriteľom začatý súdny spor bez potreby ďalšieho zisťovania dôvodnosti v spore uplatnenej pohľadávky, prislúchalo právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, a určil, že žalovaná nemá právo na predčasné splatenie úveru na základe oznámenia zo dňa 06.09.2016. Meritórne rozhodnutie v označenom konaní nadobudlo právoplatnosť dňa 19.12.2017. Následne žalovaná výzvou zo dňa 25.01.2018 vyzvala žalobcu na zaplatenie 15 splatných splátok v celkovej výške 6.195,45 Eur v lehote 5 dní na inkasný účet. Žalovaná mala pritom mal nepochybne vedomosť, že žalobca nemá reálnu možnosť plniť na inkasný účet, lebo na tento sa vzťahoval exekučný príkaz vydaný súdnym exekútorom JUDr. Vladimírom Sucháčekom, ktorý už v upovedomení o začatí exekúcie sp. zn. EX 285/16 zo dňa 06.05.2016 vyčíslil nárok oprávneného (v tomto konaní žalovaného) voči žalobcovi v sume 115.285,26 Eur. Aj po žiadosti žalobcu zo dňa 16.02.2018 žalovaná trvala na úhrade dlžných splátok v zmluve dohodnutým spôsobom, to znamená na inkasný účet, čím žalobcovi prakticky znemožnila odvrátiť hrozbu mimoriadnej splatnosti úveru. Aj keď bol spôsob splácania dohodnutý v čl. III. bod 9. zmluvy o úvere, podľa názoru súdu prvej inštancie zmluvným stranám nič nebránilo uzatvoriť dodatok k zmluve, aby sa dosiahol právny následok uzatvorenej zmluvy, to znamená, riadne splácanie úveru získaného žalobcom. Z konania žalovanej je však zrejmé, že nemala záujem na tom, aby žalobca ako dlžník z úverovej zmluvy plnil, ale všetko nasvedčuje tomu, že jediným zámerom žalovanej bolo vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru za účelom následného začatia výkonu záložného práva. V tejto súvislosti okresný súd dal do pozornosti, že po tom, ako žalobca pred otvorením pojednávania vo veci deklaroval záujem zaplatiť celý zostatok úveru, súd odročil pojednávanie s prihliadnutím na možnosť uzatvorenia dohody strán sporu. K uzavretiu takejto dohody nedošlo, čo bolo odôvodnené tým, že žalovaná požadovala aj zaplatenie časti pohľadávky, ktorá je predmetom exekučného konania sp. zn. EX 285/16. Hoci tento prístup žalovanej možno považovať za racionálny, no z pohľadu práva je neprijateľný, lebo súd už právoplatne konštatoval, že v dôsledku vykonávania inej exekúcie, nie je možné zosplatiť úver. Tým, že žalovaná neumožnila žalobcovi zaplatiť splatné splátky na iný účet ako ten, ktorý bol exekvovaný, resp. iným spôsobom, prakticky docielila ten istý právny stav, na základe ktorého skôr zosplatiť úver ku dňu 09.06.2016, (aj keď na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky), keď z dôvodu vykonávania exekúcie na majetok žalobcu pre inú pohľadávku žalovanej, žalovaná predmetný úver zosplatiť. Na základe uvedeného konajúci súd uzavrel, že hoci si žalovaná si svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka splnila, jednalo sa len o formálny postup, zjavne bez skutočnej vôle prijať plnenie žalobcu z úverovej zmluvy, keďže žalovaná opakovane vyzývala žalobcu na plnenie na inkasný účet, ktorý bol blokován exekúciou. Dôvod postupu žalovanej, ktorá ako veriteľ odmietne plnenie iným spôsobom, v danom prípade poštovými poukážkami, s poukazom na technické a administratívne problémy, tak nie je zrejme. Veriteľ je v omeškaní ak neprijme riadne ponúknuté plnenie alebo neposkytne v čase plnenia súčinnosť. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná neposkytla žalobcovi žiadnu súčinnosť pri plnení, naopak opakovane trvala na nereálnom spôsobe uhradenia dlžných splátok, čím sa dostala ako veriteľ do omeškania, v dôsledku čoho nemohlo vzniknúť právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

5. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako plne úspešnej sporovej strane priznal voči žalovanej nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, 7. Odvolateľka sa nestotožnila s právnym posúdením predmetnej veci tak, ako ho prezentoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku na základe zisteného skutkového stavu veci, nakoľko podľa nej vychádza z nedostatočne a nesprávne zisteného skutkového stavu veci. Namietala aj absenciu presvedčivosti a dostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku v rozpore s § 220 ods. 2 CSP. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyplýva, aké predpisy hmotného a procesného práva, resp. konkrétne ustanovenia hmotnoprávných a procesných predpisov konajúci súd aplikoval na jednotlivé skutkové zistenia a právne posúdenie predmetnej veci, či

posudzoval jednotlivé právne inštitúty podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, alebo na predmetný spor aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a ustanovenia týkajúce sa omeškaného plnenia súčinnosť, poukázal odvolateľ na ustanovenia § 517, § 520, § 522 Občianskeho zákonníka s tým, že príčina, pre ktorú dlžník nesplnil svoj záväzok riadne a včas je irelevantná a pre vznik omeškania dlžníka ako takého nemá žiadny reálny význam. Zodpovednosť za omeškanie je objektívnou zodpovednosťou bez možnosti liberácie. Posúdenie toho, či plnenie bolo ponúknuté riadne, je potrebné skúmať z hľadiska predmetu, spôsobu a miesta plnenia. Riadne ponúknuté plnenie musí zodpovedať obsahu zmluvy alebo zákonu. V danom prípade je však zrejmé, že zo strany žalobcu nedošlo k plneniu ani riadne a ani včas. Skutočnosť, že žalobca bol (a stále je) v omeškaní so splácaním jednotlivých splátok poskytnutého úveru vyplýva z jednotlivých výziev žalovanej a uvedené nepopiera ani sám žalobca vo svojich jednotlivých podaniach adresovaných žalovanej ani na pojednávaniach pred súdom prvej inštancie. Žalovaná vyzývala žalobcu na zaplatenie omeškaného plnenia opakovane od roku 2016, no žalobca jej uhradil iba nepatrnú časť tejto omeškanej sumy. Odvolateľka sa nestotožnila ani s názorom prvoinštančného súdu o tom, že výzva pred určením predčasnej splatnosti predstavuje v danom prípade len formálny právny úkon. V danej súvislosti žalovaná poukázala na znenie ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré neustanovujú formálne ani obsahové náležitosti výzvy. Inkasný účet, z ktorého mali byť uhrádzané jednotlivé splátky poskytnutého úveru žalobcom, nebol exekučne blokovaný konaním žalovanej, ale práve nekonaním žalobcu. V dôsledku neplnenia si svojich záväzkov voči svojim veriteľom žalobca sám zapríčinil nemožnosť plnenia zmluvne dohodnutým spôsobom. Žalobca bol v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bankou riadne vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a po doručení tejto výzvy mu bol daný dostatočný priestor na úhradu splatného záväzku. Vo vzťahu ku konštatovaniu súdu o tom, že zmluvným stranám vo vzniknutej situácii nič nebránilo v tom, aby uzatvorili dodatok k zmluve týkajúci sa formy splácania poskytnutého úveru, žalovaná uviedla, že zo strany žalobcu nebolo nikdy tvrdené, a ani dokazované, že by za účelom odstránenia dôvodov nemožnosti plnenia inicioval možnosť uzatvorenia dodatku. Za účelové považovala odvolateľka aj tvrdenia žalobcu o jeho ochote a možnosti splniť omeškané plnenie za pomoci rodinných príslušníkov, keďže podľa jej názoru žalobca (dlžník) nemal na uhradení omeškaného plnenia reálny záujem.

8. Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

9. Ďalšie podania strán sporu obsahujúce vecnú či procesnú argumentáciu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalovanej formulovanú v jej opravnom prostredku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalovanej za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostredku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

13. Odvolacie námiety žalovanej považoval odvolací súd v celom rozsahu za nedôvodne vznesené.

14. Odvolateľka vo svojom opravnom prostriedku v značnom rozsahu zopakovala svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní.

15. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.z n. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

17. V zmysle § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

18. Z obsahu žaloby v znení jej zmeny pripustenej súdom vyplýva, že predmetom sporu je v danom prípade určenie, že banka ako veriteľ (žalovaný) nemá právo na predčasné splatenie úveru dlžníkom (žalobcom) zo zmluvy o úvere č. EZY-MRL-00116377-2010-MAR2-IU zo dňa 07.10.2010 na základe výzvy žalovaného zo dňa 10.05.2018. Žalobca v spore tvrdil, z poskytnutého hypotekárneho úveru financoval kúpu nehnuteľností - byte č. 7, na 4. poschodí vo vchode Dopravná 27 bytového domu súpisné č. XXXX, postaveného na pozemkoch parcely registra KN-C č. 4784/38, KN-C č. 4784/39 a KN-C č. 4784/40 s príslušenstvom, spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu vo veľkosti 8932/215487, spoluvlastníckemu podielu vo veľkosti 8932/215487 na pozemkoch parcely registra KN-C č. 4784/38, zastavané plochy a nádvoría o výmere 300 m², parcela registra KN-C č. 4784/39, zastavané plochy a nádvoría o výmere 278 m² a parcela registra KN-C č. 4784/40 o výmere 301 m², spoluvlastníckemu podielu č. 8-950 v suteréne, vo vchode Dopravná 27, bytového domu vo veľkosti 1/24. V dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, banka začala i s výkonom záložného práva k označeným nehnuteľnostiam, keďže na zabezpečenie záväzku žalobcu bola uzavretá záložná zmluva. Bez požadovaného určenia je neisté postavenie žalobcu i v tom, či žalovanému prislúcha právo na zaplatenie celého zostatku nesplateného úveru s príslušenstvom, alebo len jednotlivých splátok, ktorých splatnosť už nastala. Spornosť výšky splatnej pohľadávky, na vymoženie ktorej môže žalovaný vykonávať záložné právo, spôsobuje neistotu v právnom postavení žalobcu, keďže nie je isté, akým spôsobom (úhradou akej sumy) môže žalobca zabrániť výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby. Neodkladným opatrením (uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 11C/28/2018-79 zo dňa 13.11.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 7Co/11/2010-194 zo dňa 23.01.2019) súd uložil žalovanému zdržať výkonu záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam až do právoplatného skončenia tohto sporu. Existencia naliehavého

právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení je tak daná, čo žalovaný priebehu konania ani nenamietal.

19. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov podanej žalobe vyhovel, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov, s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci a ust. § 290 a nasl. CSP, upravujúcich postup súdu pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov. Je totiž nepochybné a konaní ani nebolo sporné, že aj keď zmluva o úvere predstavuje absolútny obchod, právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou je spotrebiteľským právnym vzťahom, nakoľko žalobca pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná (banka) pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti. Napokon táto skutočnosť nebola v tomto konaní sporná.

20. Vzťahy medzi stranami sporu na základe zmluvy vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Obsahom takejto formulárovej zmluvy sú i dojednania, na ktoré poukazoval žalovaný v rámci svojej obrany v priebehu prvoinštančného konania o spôsobe splácania úveru (čl. III bod 9. zmluvy), či možnosti zmluvných strán túto zmluvu meniť, dopĺňať alebo ju zrušiť len vo forme písomných dodatkov (č. XI. bod. 6. zmluvy). Je notoricky známou skutočnosť, že možnosť spotrebiteľa ako zmluvnej strany modifikovať zmluvu o úvere predloženú bankou, (či už v štádiu jej uzatvárania, alebo neskôr), je len iluzórna. Tomu nasvedčujú i skutkové zistenia súdu prvej inštancie v tomto spore vyjadrené v odseku 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Navyiac je to skutočnosť známa odvolaciemu súdu i z jeho rozhodovacej činnosti.

21. V zásadnej otázke nemožnosti plnenia žalobcu sa odvolací súd priklonil k záveru, ku ktorému dospel súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Ak sa totiž na inkasný účet označený v zmluve o úvere, (na ktorý mal žalobca poukazovať splátky úveru vzťahoval exekučný príkaz vydaný súdnym exekútorom), vzťahoval exekučný príkaz, je zrejmé, že žalobca ako dlžník nemal reálnu možnosť plniť svoj záväzok z uzavretej zmluvy v prospech veriteľa (banky). Je nepochybné, že do stavu vedenej exekúcie postihujúcej aj inkasný účet sa žalobca dostal svojou vinou, t.j. neplnením iného záväzku, ktorý mal voči žalovanej a ktorý bol banke priznaný právoplatným rozhodnutím. Za situácie, keď je dohodnuté plnenie záväzku dlžníka v z úverovej zmluvy viazané na úhradu v prospech predmetného inkasného účtu, (t.j. predstavuje jediný spôsob splácania dlhu žalobcu), je však zrejmé, že žalobca nemal reálnu možnosť splácať úver žalovanej. Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, žalovaná v priebehu prvoinštančného konania sama potvrdila, že žalobca vykonal dve čiastočné úhrady úveru, a to dňa 12.09.2016 vo výške 436,93 Eur a 11.10.2016 vo výške 397,00 Eur, ktoré boli realizované v prospech úverového účtu poštovou poukážkou. Zdôraznila však, že v zmluve si jej účastníci dohodli iný spôsob splácania. Žalobcom zamýšľaný spôsob splácania úveru preto banka nebola oprávnená prijímať, keďže to bolo v rozpore so zmluvou a zmena zmluvy bola možná len dohodou zmluvných strán v písomnej forme. Žalovaná preto odmietla prijímať od žalobcu splátky úveru na pobočke banky, či poštovou poukážkou, „nakoľko takáto forma úhrady prináša značné technické a administratívne obtiaže.“ Žalobca pred začatím pojednávania prvoinštančného súdu mienil splniť svoj záväzok z úverovej zmluvy. Konajúci súd preto odročil pojednávanie s prihliadnutím na možnosť uzatvorenia mimosúdnej dohody strán sporu. K uzavretiu tejto dohody však nedošlo, nakoľko žalovaná požadovala od žalobcu aj zaplatenie časti pohľadávky, ktorá je predmetom exekučného konania sp. zn. EX 285/16. Žalovaná tak prakticky odmietla plnenie žalobcu z úverovej zmluvy prijať, keď ho podmieňovala so súčasným splnením iného záväzku žalobcu. V danej súvislosti okresný súd správne konštatoval, že tým, že žalovaná neumožnila žalobcovi zaplatiť splatné splátky úveru na iný účet ako ten, ktorý bol exekvovaný, resp. iným spôsobom (napr. úhradou v hotovosti na pobočke banky, prípadne poštovou poukážkou), t.j. neposkytla v čase plnenia žalovanému súčinnosť, prakticky znemožnila žalovanému jeho dlh z úverovej zmluvy splniť. Správnym je preto záver konajúceho súdu, že hoci si žalovaná svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka splnila, jednalo sa len o formálny postup, zjavne bez skutočnej vôle prijať plnenie žalobcu z úverovej zmluvy, keďže žalovaná

(banka) opakovane vyzývala žalobcu na plnenie na inkasný účet, ktorý bol blokováný exekučným príkazom. Takýto postup žalovanej, ktorá ako veriteľ odmietne prijať od dlžníka plnenie iným spôsobom, je nelogický a navodzuje dojem o snahe banky dosiahnuť prostredníctvom realizácie dobrovoľnej dražby uspokojenie obidvoch záväzkov dlžníka naraz.

22. Nad rámec právneho posúdenia veci a argumentácie uvedenej vyššie, však odvolací súd uvádza, že ak žalobca prejavil vôľu svoj záväzok z úverovej zmluvy splniť, no žalovaná jeho plnenie odmietla prijať a zároveň tvrdil, že veriteľ (banka) sa tak dostal do omeškania, netreba opomínať fakt, že účinky splnenia jeho záväzku by mohli nastať i uložením finančných prostriedkov do úradnej úschovy (§ 568 Občianskeho zákonníka). Zároveň v čase, keď žalobca nemohol plniť svoj záväzok prostredníctvom „zablokovaného“ inkasného účtu, by bol vhodným prostriedkom naplňania zmluvných podmienok nepochybne aj postup predostretý súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, a to dohoda zmluvných strán formou dodatku k úverovej zmluve o zmene spôsobu splácania úveru. K obom vyššie uvedeným alternatívam riešenia vzniknutej situácie by však bola potrebná vôľa a iniciatíva tak veriteľa, ako aj dlžníka, ktorá však v danom prípade absentovala.

23. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP p o t v r d i l .

24. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení týkajúcich sa rozhodovania súdu o trovách konania v sporovom konaní.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej procesnej strane odvolacieho konania nepriznal nárok na ich náhradu.

26. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalobcovi v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradit') nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradit', alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Ak teda podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva. Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

27. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).